

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

# סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיעֵ"א  
וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשֵׁת שְׁמִינִי

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶז שׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַּתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים  
ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים  
כֶּרֶךְ ט"ז - חֲלָק י"ח

קוֹנְטֵרְס 468

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלַּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת  
"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אוֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"  
אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמֵשׁ תּוֹכֵב"א

וכידוע שכל הקהלות הקדושות בחאלב, עירק, מצרים מרוקו ועוד, תמיד היו חבורות חבורות שלמדו שעות בכל לילה ובכל יום בזהר הקדוש, ובפרט בדור האחרון, בדורו של מרנא הבן איש חי זיע"א, על כל מעשה מצוה למדו עניני הזהר הקשור למצוה, ובכל סעדה בשבת קדש ובגמים טובים, וכן באזכרות על נפטרים, למדו זהר הקדוש סבא דמשפטים והאדרות, ובברית מילה וכל שמחה – כי זאת ידעו, שאין לנו פתורת הרשב"י לפתח הלב ולטהרת הנשמה, ולפני כל תפלה – פתח אליהו זכור לטוב [שהובא בהקדמה לתקונים]. ולכן אנו מתעוררים ומתחזקים להוסיף עוד ועוד לומדים בזהר הקדוש, כי הוא הפותח והוא הסוגר, ועל ידי למוד הזהר הקדוש רואים ברכה בלמוד הנגלה כידוע וכמרגש בחוש, ומתרבים חדושי תורה ונפתחים מעינות החכמה כי ממנו תוצאות חיים. כמבאר ברבי חיים ויטאל וברמח"ל והגר"א והחיד"א הקדושים, ועין עוד ב"אור הזהר" באריכות.

ואחר כל זאת – הנה זכינו דבדורנו אנו יש מפעל כביר ועצום – "מפעל הזהר העולמי" - שמפיץ ומגלה את הלמוד הקדוש הזה, והעומד בראשו כבוד קדשת האדמו"ר הגאון הצדיק מהאלמין שליט"א.

אשר מצוה להתחזק ולהתחבר לקדש, להפיץ ולהרבות עוד חזלים לקדשה. ובידועני שהאדמו"ר שליט"א הידוע ברב חבוריו הקדושים ומהפכת העולם שעשה בענין כשרות המאכלים וכשרות הסת"ם וספריו הרבים לזכוי הרבים, ובענין קדשת הברית וקדשת בית הכנסת, וספריו שכר וענש ועוד ספרים, והכל לשם שמים. אזור כל חילו – ימים ולילות ממש, במעוט מאכל ומעוט שנה – העקר לזרז הגאולה שתבוא במהרה ברחמים ובאהבה.

ונסד כמה שעורים בזהר הקדוש, וטופח על מנת להטפוח, שמרגישים ממש כל לל ישראל את רחמי השם יתברך על ידי רבוי למוד הזהר הקדוש, ובפרט פרסום דברי הבן איש חי זי"ע והרב מרדכי שרעבי זי"ע, שלמוד בשבת קדש עולה אף פעמים יותר מביום חל, ודברי הפסא מלך, ששעה

# הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

## תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן יי בוא ו"ן בן יי ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

### [תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

וכידוע שכל הקהלות הקדושות בחאלב, עירק, מצרים מרוקו ועוד, תמיד היו חבורות חבורות שלמדו שעות בכל לילה ובכל יום בזהר הקדוש, ובפרט בדור האחרון, בדורו של מרנא הבן איש חי זיע"א, על כל מעשה מצוה למדו עניני הזהר הקשור למצוה, ובכל סעדה בשבת קדש ובגמים טובים, וכן באזכרות על נפטרים, למדו זהר הקדוש סבא דמשפטים והאדרות, ובברית מילה וכל שמחה – כי זאת ידעו, שאין לנו פתורת הרשב"י לפתח הלב ולטהרת הנשמה, ולפני כל תפלה – פתח אליהו זכור לטוב [שהובא בהקדמה לתקונים]. ולכן אנו מתעוררים ומתחזקים להוסיף עוד ועוד לומדים בזהר הקדוש, כי הוא הפותח והוא הסוגר, ועל ידי למוד הזהר הקדוש רואים ברכה בלמוד הנגלה כידוע וכמרגש בחוש, ומתרבים חדושי תורה ונפתחים מעינות החכמה כי ממנו תוצאות חיים. כמבאר ברבי חיים ויטאל וברמח"ל והגר"א והחיד"א הקדושים, ועין עוד ב"אור הזהר" באריכות.

ואחר כל זאת – הנה זכינו דבדורנו אנו יש מפעל כביר ועצום – "מפעל הזהר העולמי" - שמפיץ ומגלה את הלמוד הקדוש הזה, והעומד בראשו כבוד קדשת האדמו"ר הגאון הצדיק מהאלמין שליט"א.

אשר מצוה להתחזק ולהתחבר לקדש, להפיץ ולהרבות עוד חזלים לקדשה. ובידועני שהאדמו"ר שליט"א הידוע ברב חבוריו הקדושים ומהפכת העולם שעשה בענין כשרות המאכלים וכשרות הסת"ם וספריו הרבים לזכוי הרבים, ובענין קדשת הברית וקדשת בית הכנסת, וספריו שכר וענש ועוד ספרים, והכל לשם שמים. אזור כל חילו – ימים ולילות ממש, במעוט מאכל ומעוט שנה – העקר לזרז הגאולה שתבוא במהרה ברחמים ובאהבה.

ונסד כמה שעורים בזהר הקדוש, וטופח על מנת להטפוח, שמרגישים ממש כל לל ישראל את רחמי השם יתברך על ידי רבוי למוד הזהר הקדוש, ובפרט פרסום דברי הבן איש חי זי"ע והרב מרדכי שרעבי זי"ע, שלמוד בשבת קדש עולה אף פעמים יותר מביום חל, ודברי הפסא מלך, ששעה

ועכשיו החמור הזה, שלא שמר את הקדשה שלי, הוא הצטער. והנחש הזה היה שליח, וכמה שליחים יש לקדוש ברנף הוא, ובכלם הוא עושה את שליחותו, ואפלו בחיות השדה. זהו שכתוב (ויקרא כו) והשליחתי ככם את חית השדה ושפלה אתכם. ואפלו ביד גוי, זהו שכתוב (דברים כח) ישא ה' עליך גוי מרחק מקצה הארץ.

אמר רבי אלעזר, וכי ישראל עושה שליחות? אמר לו, כן, כמו רשע ביד צדיק. אבל רשע ביד ישראל רשע אחר, לא עושה בו שליחות, אלא בזמן שאינו מכון בו. זהו שכתוב (שמות כא) ואשר לא צדה והאלהים אנה לידו. ואשר לא צדה וינקא, שלא להרג אותו. זה והאלהים אנה לידו, כדי להעניש את שניהם.

אמר רבי אלעזר, איך עושה הקדוש ברנף הוא שליחות בידי אלה וכי גוי? אמר לו, ואביך לא אמר לך? אמר לו, טרם שאלתי.

פתח ואמר, (איוב לד) והוא ישקט ומי ירשע וגו'. והוא ישקט - בזמן שהקדוש ברנף הוא נותן שקט ושלווה לאדם, מי הוא שרשאי להזיק לו ולעשות לו קטגוריה? ויסתור פנים ומי ישורנו - ובזמן שהוא מסתיר את עינו מלהשיג עליו, מי הוא שישגיח עליו לשמר אותו ולעשות לו שמירה? וידרכי הקדוש ברנף הוא בזה על גוי ועל אדם יחד. בין לכל העולם, בין לעם אחד, בין לאחד לבדו. בא ראה, בזמן שבגוי אדם כשרים מעשיהם למטה, מתעורר עליהם למעלה מינו של הקדוש ברנף הוא. אז מתעוררים כמה

ונטיר לון, ובעא לאוספא לון קדשה על קדושתיהו והשתא האי חמרא, על דלא נטר קדושתא דילי אצטער. ודא חווא שליחא הווא, וכמה שלוהין אית ליה לקודשא ברנף הוא ובכלהו עביד שליחותיה, ואפילו בחיות ברא. הדא הוא דכתיב, והשליחתי ככם את חית השדה ושפלה אתכם. ואפילו ביד גוי, הדא הוא דכתיב, (דברים כח) ישא יי עליך גוי מרחק מקצה הארץ.

אמר רבי אלעזר, וכי ישראל עביד שליחותא. אמר ליה, אין. פגון רשע בידי צדיק. אבל רשע בידי ישראל רשע אחרא, לא עביד ביה שליחותא, אלא בזמנא דאיהו לא מכון ביה. הדא הוא דכתיב, (שמות כא) ואשר לא צדה והאלהים אנה לידו. ואשר לא צדה וינקא, דלא לקטלא ליה. דא, והאלהים אנה לידו, בגין לאענשא לתרווייהו. אמר רבי אלעזר, היכי עביד קדשא ברנף הוא שליחותא בידי דהני, וכי ידא דגוי. אמר ליה ואבנך לא קאמר לך. אמר ליה עד לא שאילנא.

פתח ואמר, (איוב לד) והוא ישקט ומי ירשע וגו'. והוא ישקט, בזמנא דקודשא ברנף הוא יהיב שקיטו ושלווה לבר נש, מאן הוא רשאי לאבאשא ליה, ולמעבד ליה קטיגוריא. ויסתור פנים ומי ישורנו. ובזמנא דאיהו אסתיר עיניה מלאשגחא עליה, מאן הוא דישיגח עליה, לנטרא ליה, ולמעבד ליה נטירו. ואורחוי דקודשא ברנף הוא בדא, על גוי, ועל אדם יחד. בין לעלמא כלא, בין לעמא חד, בין לחד בלחודוי.

הא חזי, בזמנא דבני נשא מתפשרן עובדין

לתתא, אתער לגבייהו לעילא ימינא דקודשא ברנף הוא. כדין מתערין

אוהבים, כמה שומרי העולם, כמה שומרי האדם, מימין ומשמאל. ואז נכנע השמאל ולא יכול לשלט. ובזמן שבני אדם אין כשרים מעשיהם למטה, מתעורר השמאל, וכל אלו שבאו מצד השמאל, כלם מתעוררים וכלם נעשים שלוחים להרע לבני האדם. שהרי אותם שעברו על דברי התורה, כלם רשומים בפניהם, ונודעים לאותם שמעוררים מצד השמאל.

ומשום כך החיות ועובדי עבודה זרה, וכל אותם שבאים מצד השמאל, כלם נקראים (הם) שלוחים לאותם הרשומים שמתעוררים אותם. וישראל, אף על גב שאין מעשיהם כשרים, כלם באים מצד הימין. ומשום שהימין נכנע ממעשיהם שולט עליהם השמאל, וכל אותם שבאים מצד השמאל. ולכן השליחות בידי החיות והגוי וכל שדומה להם, שהם מצד השמאל, ולא ביד של ישראל. שאף על גב שהוא רשע, הוא בא מצד הימין.

וישראל רשע שנפל ביד ישראל רשע אחר, בזמן שלא התפנו בו - כפי ששניהם יעשו ויקבלו ענש לטהר אותם. אמר רבי אלעזר, מנין לנו? אמר לו, הם בימין, ולא נדבקו בשמאל, ולא התערכו עמו לעולמים, ולכן לזמן אחר הם יעברו.

אמר רבי אלעזר, מנין לנו? אמר לו, בא ראה מפילגש בגבעה, שאף על גב שהיו רשעים, לא רצה הקדוש ברוך הוא שיתעוררו אליהם רשעי ישראל אחרים, ולכן מתו (מישראל) כל אותם פעמים שמתו. עד שכל הרשעים

כמה רחמימן, כמה נטורי עלמא, כמה נטורי דבר נש, מימינא ומשמאלא. וכדין אתפפיא שמאלא, ולא יכלא לשלטאה. ובזמנא דבני אנשא לא מתפשין עובדין לתתא, שמאלא אתער, וכל אינון דאתו מסטרא דשמאלא, פלהו אתער, וכלהו אתעבידו שלוחין לאבאשא לגביהו דבני נשא. דהא אינון דעברו על פתגמי אורייתא, פלהו רשימין באנפיהו, ואשתמודעין לגבי אינון דמתערי מסטרא דשמאלא.

ובגין כך, חיותא ועובדי עבודה זרה, וכל אינון דאתו מסטרא דשמאלא, פלהו אקרוין (כ"א אינון) שלוחין, לגבי אינון רשימין דמתערי להו. וישראל, אף על גב דלא מכשרין עובדין, פלהו מן סטרא דימינא קא אתיין. ובגין דאתפפיא ימינא בעובדיהו, שלטא עלייהו שמאלא, וכל אינון דאתו מסטרא דשמאלא, ועל דא, שלוחותא בידא דחיותא וגוי, וכל דדמי לון, דאינון מסטרא דשמאלא, ולא בידא דישראל, דאף על גב דחייבא איהו, מסטרא דימינא קא אתי.

וישראל חייבא, הנפל בידא דישראל חייבא אחרא, בזמנא דלא אתפון ביה, בגין דיתענשו תרווייהו, ויקבלון עונשא לדפאה לון. אמר רבי אלעזר, מנלן. אמר ליה אינון בימינא. ולא אתדבקו בשמאלא, ולא אתערכו בהדה לעלמין, ועל דא, לזמנא אחרא אתעברו.

אמר רבי אלעזר, מנא לן. אמר ליה, תא חזי מן (שופטים כ) פלגש בגבעה, דאף על גב דחייבי ניהו, לא בעא קדשא ברוך הוא דיתערו גביהו חייבי ישראל אחרנין. ועל

דא מיתו (מישראל) כל אינון זמנין דמיתו. עד דכלהו חייבין דאתערו



שהתעוררו עליהם מתו ונאבדו, ונשארו אותם צדיקים יותר שיעשו את הדבר בדרך אמתית. ואף על גב שהם צדיקים, לא נתן הדבר, אלא לאותם שנתן. כששקולים העולמות כאחד, העולם התחתון כמו העולם העליון, ואותו הזמן לא נמצאו העולמות שקולים כאחד.

וע"כ כן, רשעים של ישראל לגבי רשעים אחרים אינם שלוחי המלך, שהרי אינם באים מצד השמאל. משל לבני אדם שחטאו למלך. התעורר השוטר אליהם לתפש אותם ולהעניש אותם, לאותם שחטאו למלך. קם חכם אחד מהם והתערב עם בני השוטר. הרים השוטר את עיניו וראה אותו. אמר לו, מי נתן אותך בינינו? והרי אינך מאותם שחטאו למלך. הרי אתה תענש בראשונה! לקחו אותו והרגו אותו.

כך ישראל באים מצד הימין, ולא נדבקו בשמאל, ולא התערבו עמו לעולמים. וכשהם גורמים בעוונותיהם שנקבע הימין, והשמאל מתעורר וכל אותם שבאים מצדו - אם אחד מישראל עומד להתערב עמם, הם מפירים אותו ואומרים לו: אינך מאותם שבאים מצד הימין, שנקבע מהעוונות שלהם, ואינך מאותם שחטאו למלך, מי נתן אותך אצלנו? נמצא שהוא נענש בראשונה. ושלמה המלך צווח כנגדם ואומר, (קהלת ח) עת אשר שלט האדם באדם לרע לו, לרע לו ודאי, מפנין שאינו שליח המלך, ולא בא מאותו הצד.

אמר רבי אלעזר, ודאי כך הוא, שהרי שנינו שיש ימין ויש שמאל, רחמים ודין. ישראל (ל'מין), ועובדי עבודה זרה

לגבייהו, מיתו ואתאבדו, ואשתארו אינון (ד' ר"ד) וזכאין יתיר, דיעבדון מלה בארץ קשוט. ואף על גב דזכאין אינון, לא אתייהיב מלה, אלא לאינון דאתייהיב. פד שקילן עלמין פחדא, עלמא תתאה כגוונא דעלמא עלאה, והוא זמנא, לא אשתכחו עלמין שקילן פחדא.

וע"כ דא, חייבין דישאל לגבייהו דחייבין אחרנין, לאו אינון שלוחי מלפא, דהא לא אתיין מסטרא דשמאלא. מתל לבני נשא דחבו למלפא, אתער סנטרא לגבייהו, לתפשא לון, ולאענשא לון, לאינון דחבו למלפא. קם חפים חד מנייהו, ואתערב בהדי בני סנטרא, זקף סנטרא עינוי וחמא ליה. אמר ליה מאן יהבך לגבן, ולאו אנת מאינון דחבו למלפא, הא אנת אתענש בקדמיתא, שקילו ליה וקטלוהו.

כך ישראל מסטרא דימינא קא אתיין, ולא אתדבקו בשמאלא, ולא אתערבו בהדה לעלמין. וכד אינון גרמין בחובייהו, דאתפפא ימינא, ואתער שמאלא וכל אינון דאתו מסטריה, אי חד מישראל קם לאתערבא בהדייהו, אשתמודען ביה, אמרי ליה לאו אנת מאינון דקא אתיין מסטרא דימינא, דאתפפא מחובייהו, ולאו אנת מאינון דחבו למלפא מאן יהבך לגבן. אשתכח דאיהו אתענש בקדמיתא. ושלמה מלפא צווח לקבלייהו, ואמר (קהלת ח) עת אשר שלט האדם באדם לרע לו, לרע לו ודאי, בגין דלאו שליחא דמלפא איהו, ולא אתי מההוא סטרא.

אמר רבי אלעזר ודאי הכי הוא, דהא תנינן, דאית ימינא ואית שמאלא, רחמי ודינא, ישראל (ל'מינא), ועובדי עבודה זרה לשמאלא.

לשמאל. ישראל, אף על גב שהם רשעים ונכזעים, הם בימין ולא נדבקים לשמאל, ולא מתערבים עמו לעולמים. ומשום כך כתוב, (תהלים ט) הושיעה ימינך וענני שכאשר מתעלה הימין, ישראל שנדבקים עמו יתעלו ויתעטרו בו. אז נכנע השמאל, וכל אותם שבאים מצדו. וזהו שכתוב (שמות טו) ימינך ה' תרעץ אויב.

פתח רבי אלעזר ואמר, ויהי ביום השמיני קרא וגו'. ויהי ביום השמיני, מה זה ביום השמיני? אלא כתוב, ומפתח אהל מועד וגו', כי שבעת ימים ימלא את ידכם. כי שבעת? ! בשבעת ימים היה צריך להיות, או שבעה ימים ימלא את ידכם. מה זה כי שבעת ימים ימלא?

א"א אשרי הכהנים שמתעטרים בעטרת המלך הקדוש ומשוחים בשמן משחת קדש, משום שמתעורר השמן (האחר) העליון שמשקה את כל השבעה, ונמשחים מאותו משחת קדש, ונדלקים ממנו כל אותם שבעה מגורות, ושמן המשחה הזה הוא הפלל של כל השבעה, וכלם נכללו בו.

ושנינו שהם ששה, וכלם פלולים בזה, וזהו הפלל של כלם, ומשום כך שבעת ימים ימלא, שהרי בזה הם תלויים. ועל פן נקראת כנסת ישראל בת שבע. מה היא בת שבע? שהיא פלולה מששה אחרים.

בין שהשבעה הזה משלים את הכהנים ומעטר אותם ומושח אותם בכל, כשמיגיעים לכנסת ישראל, שהיא השמינית, הצטוו אהרן להקריב עגל, משום שהוא בנה של הפרה, לכפר על אותו חטא העגל האחר שעשה אהרן, ישראל. ונקצא הפהן שלם בכל,

ישראל אף על גב דחייבי ניהו, ואתכפיין, אינון בימינא, ולא אתדבקון בשמאלא, ולא אתערבון בהדה לעלמין. ובגין כך כתיב, (תהלים ט) הושיעה ימינך וענני. דכד אסתלק ימינא ישראל דאתדבקון בהדיה, יסתלקון ויתעטרון ביה. כדין אתכפיא שמאלא, וכל אינון דאתו מטטריה, הדא הוא דכתיב, (שמות טו) ימינך יי' תרעץ אויב.

פתח רבי אלעזר ואמר ויהי ביום השמיני קרא וגו'. ויהי ביום השמיני, מאי יום השמיני. אלא כתיב ומפתח אהל מועד וגו', פי שבעת ימים ימלא את ידכם. פי שבעת, בשבעת ימים מיבעי ליה, או שבעה ימים ימלא את ידכם, מאי כי שבעת ימים ימלא.

א"א, זכאין אינון כהני, דמתעטרי בעטרוי דמלכא קדישא, ומשיחין במשח רבות קדישא, בגין דאתער משחא (אחר) עלאה, דמשקי לכל שבעה, ואתמשחין מההוא רבות קדישא, ואתדלקו מניה כל אינון שבעה בוצינין, והאי משח רבות הוא כללא דכל שבעה, וכלהו ביה אתפלילו.

והנין שיתא אינון, וכלהו אתפלילין בהאי, ודא הוא כללא דכלהו, ובגין כך שבעת ימים ימלא, דהא בהאי תליין. ועל דא, אקרי כנסת ישראל, בת שבע. מאי איהי בת שבע. דאיהי כלילא משיתא אחרנין.

בין דהאי שבעה, אשלים להו לכהני, ואעטר לון, ומשח לון בכלא, פד מטו לפנסת ישראל דאיהי תמינאה, אתפקד אהרן לקרבא עגל, בגין דאיהו בריה דפרה, לכפרא על ההוא חובא דעגל אחרא דעבד אהרן, וחב לגבי פרה, דאיהי תמינאה, שלימו וחסא אל הפרה, שהיא שמינית, שלמותם של מזוגי (של אמורי) ישראל. ונקצא הפהן שלם בכל,

בשמונה מיני לבושי כבוד, שלם  
בכל הכתרים, שלם למעלה, שלם  
למטה.

ובכ"ר צריך להראות מעשה. ולכן  
נעשה באהרן המעשה למטה,  
כדי שיתעורר כף למעלה והכל  
ימצא בגנון אחד, ואז כל  
העולמות מתברכים, ונמצאות  
ברכות על ידי הכהן. וכאן  
משתלם הכהן בכל כראוי.

דמה עגל, שכתוב עגל בן בקר  
לחטאת? משום אותה החטאת  
שעשה בראשונה. ואיל לעלה,  
מה הטעם איל? משום אילו של  
יצחק, שהיה עולה תמימה, ואת  
זה ראוי להקריב, כדי להשלים  
את הכל. והמקום הזה נשאב  
מצדו של יצחק. והאיל הזה,  
בשביל האיל של יצחק נקרב  
עולה, (משום שהיא עולה) שהרי עולה  
למעלה עולה, וכדי לעטר אותה  
בשלמות. עגל ואיל. עגל  
בשבילה כמו שאמרנו. איל -  
להשלים אותה בשלמות של  
יצחק כראוי.

וישראל שחטאו עם הכהן בזה,  
מקריב בגוון זה, שכתוב ושור  
ואיל לשלמים לזבח לפני ה'.  
שור - על מה שחטאו. ואיל -  
להשלים את המקום הזה  
בשלמותו של יצחק.

מה שונה בכהן שכתוב בו עגל  
לחטאת, ולא כתוב בישראל שור  
לחטאת? אלא ישראל הרי קבלו  
עגש בראשונה, ומשום שקבלו  
עגש בכמה מקומות, על בן  
הקדוש ברנף הוא לא רצה  
להזכיר להם את חטאייהם  
בבראשונה, ועל בן לא כתוב פאן  
לחטאת, אלא לשלמים, כדי  
להראות שלום, שהרי הקדוש  
ברנף הוא בשלום עם ישראל על  
זה.

אכ"ר אהרן, שהרי לא קבל עגש

דממוניה (ס"א דאמוני) ישראל. ואשתכח כהנא  
שלים בכלא, בתמניא מיני לבושין דיקר,  
שלים בכל פתירין, שלים לעילא, שלים לתתא.  
ובכ"ר, בעי לאחזאה עובדא. ועל דא  
אתעביד ביה באהרן עובדא לתתא,  
בגין דיתער הכי לעילא, וישתפח פלא בגוונא  
חד, וכדין אתברכאן עלמין פלהו, ומשתכחין  
ברכאן על ידא דכהנא. והכא אשתלים כהנא  
בכלא כדקא חזי.

עג"ר למה. דכתיב עגל בן בקר לחטאת, בגין  
ההוא חטאת, דעבד בקדמיתא. ואיל  
לעולה, מאי טעמא איל. בגין איל דיצחק,  
דהוא עולה תמימה, והאי אתחזי לקרבא,  
לאשלמא כלא. והאי אתר, מסטרא דיצחק  
אשתאב. והאי איל בגין איל דיצחק מתקרבא  
עולה, (בגין דאיהו עולה) דהא עולה לעילא סלקא,  
ובגין לאעטרא לה בשלימותא. עגל ואיל:  
עגל בגינה, פדקאמרן. איל, לאשלמא (ד' א' ל')

ע"ב) לה בשלימו דיצחק פדקא חזי.  
וישראל דחבו עמיה דכהנא בהאי, מקריבין  
בגוונא דא, דכתיב ושור ואיל  
לשלמים לזבח לפני יי'. שור, על מה דחבו.  
ואיל לאשלמא להאי אתר בשלימו דיצחק.  
מאי שנא ככהנא דכתיב ביה עגל לחטאת,  
ולא כתיב בישראל שור לחטאת. אלא,  
ישראל הא קבילו עונשא בקדמיתא, ובגין  
דקבילו עונשא בכמה אתר, על דא קדשא  
ברנף הוא לא בעא לאדפרא לון חובייהו  
פדקדמיתא, ועל דא לא כתיב הכא לחטאת,  
אלא לשלמים, בגין לאחזאה שלמא, דהא  
קדשא ברנף הוא בשלמא בהו בישראל על  
דא.

אכ"ר אהרן, דהא לא קביל עונשא מצלותא

דמשה, דכתיב, (דברים ט) ובאהרן התאנף יי וגו'. וכתוב ואתפלל גם בעד אהרן בעת ההיא, ועד כען חובא הנה תלי, כתיב ועגל בן בקר לחטאת, לחטאת ודאי, (ואיל לעילה) בגין דיכפר חוביה, ויתדפי וישתלים בכלא.

ובהווא יומא אשתלימו עלאין ותתאין. ואשתכח שלמא בכלא, בחדוותא דלעילא ותתא ואלמלא דאשתכח ערובביא דבני אהרן בהווא יומא, מן יומא דאסתלקו ישראל מן ימא, לא אשתכח חדוותא דעלאי ותתאי כההוא יומא. בההוא יומא אתעבר ההוא חובא מן עלמא, ואשתכחו כהנא וישראל מתדפאן מניה. (ג) ההוא יומא, אתעברו כל אינון מקטרגין דלעילא, והווי אזלין ושטאן בסחרנייהו דישראל, ולא אשתכחו בההוא עדנא.

עד דגרים שעתא, וקמו נדב ואביהווא ועפכו (ס"א וערבו) חדוותא דכלא. ואשתכח רויגזא בעלמא, הדא הוא דכתיב, וירא כבוד יי אל כל העם, מיד ויקחו שני בני אהרן נדב ואביהווא איש מחמתו וגו'.

תנן, בההוא יומא חדוותא דכנסת ישראל הוות, לאתקטרא בקיטורא דמהימנותא בכלהו קשרין קדישין. דהא קטרת קשיר פלא כחדא, ובגין כן אקרי קטרת. ואינון אתו, וקשירו כל אינון אחרנין פחדא, ושרו לה לבר, דלא קשירו לה בהדייהו, וקשירו מלה אחרא. ובגין כן, אזהר לון לכהני לבתר, דכתיב, (ויקרא טז) בזאת יבא אהרן אל הקדש.

ובכמה גוויין ערפבו חדוותא דכנסת ישראל. חד דלא אתנסיבו, ולא אתחזיין לקרבא, ולא תברכא עלמין על ידיהו. וחד ושיתברכו העולמות על ידם. ואחד - שלא היתה השעה פראוי. ואחד - שדחקו את השעה.

מתפלתו של משה, שכתוב (דברים ט) ובאהרן התאנף ה' וגו', וכתוב ואתפלל גם בעד אהרן בעת ההיא, ועד עכשו חטא היה תלוי, כתיב ועגל בן בקר לחטאת, לחטאת ודאי, (ואיל לעלה) כדי שיכפר את חטאו, ויטרה וישתלם בכל.

ובאותו היום נשלמו העליונים והתחתונים, ונמצא שלום בכל, בשמחה שלמטה ומטה, ואלמלא שנמצאת הערובביא של בני אהרן באותו היום - מיום שעלו ישראל מן הים לא נמצאה שמחה בעליונים ובתחתונים כבאותו היום. באותו היום העבר אותו החטא מן העולם, ונמצאו כהן וישראל מטהרים ממנו. (ג) אותו היום העברו כל אותם המקטרגים שלמעלה, והיו הולכים ומשוטטים סביבם של ישראל, ולא נמצאו באותו זמן. עד שגרמה השעה, וקמו נדב ואביהווא ועפכו (וערבו) את שמחת הכל, ונמצא רגו בעולם. זהו שכתוב וירא כבוד ה' אל כל העם. מיד - ויקחו (שני) בני אהרן נדב ואביהווא איש מחמתו וגו'. שנינו, באותו היום היתה שמחתה של כנסת ישראל להקשר בקשר האמונה בכל הקשרים הקדושים, שהרי קטרת קושרת הכל כאחד, ומשום כן נקראת קטרת. והם באו וקשרו את כל אותם האחרים כאחד, והשאירו אותה בחוץ, שלא קשרו אותה עמם. וקשרו דבר אחר. ומשום כן הנהיר אחר כן את הפהנים, שכתוב (ויקרא טז)

בזאת יבא אהרן אל הקדש. ובכמה גוויים ערפבו את שמחתה של כנסת ישראל, אחד - שלא נשארו, ולא ראויים היו להקריב, ושיתברכו העולמות על ידם. ואחד - שלא היתה השעה פראוי. ואחד - שדחקו את השעה.

## לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבותי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה הדין, ה' בדרך נחמנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהגים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

## קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ  
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָה. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית  
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא  
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה  
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא  
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן  
וְעַל תַּלְמֵידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמֵידֵי תַלְמֵידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי  
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי  
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,  
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ  
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא  
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל  
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ  
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא  
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחּוּם וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ  
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֱהָלוֹ לַחַזוּת בְּנוֹעַם  
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר  
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי  
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.  
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.  
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מְכָרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל  
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׁעֵרִים  
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה  
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת  
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּהּ  
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.  
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.  
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

### תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

